

Sygnatura akt II C 1414/10

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : S.S.O. Adam Kmiecik

Protokolant : Monika Bartos

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 roku w Łodzi

sprawy z powództwa J. M. (1), M. S., K. F. (1), A. K. (1) i J. S.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w Ł. na rzecz powoda J. M. (1) tytułem dalszego zadośćuczynienia kwotę 45.500 zł (czterdzieści pięć tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w Ł. na rzecz powoda J. M. (1) tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres 3 miesięcy po wypadku kwotę 2.280 zł (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w Ł. na rzecz powoda M. S. tytułem zadośćuczynienia kwotę 25.000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty;
4. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w Ł. na rzecz powódki K. F. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 25.000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty;
5. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. Oddział w Ł. na rzecz powódki A. K. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty;
6. oddala powództwa w pozostałej części.

Sygnatura akt. 1414/10

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 października 2010 roku wniesionym przeciwko (...) S.A Centrum Likwidacji szkód w Ł., powód J. M. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwot:

1. 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i cierpienie wywołane wypadkiem z dnia 5 czerwca 2010 roku

2. 1.425 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 czerwca 2010 roku i na przyszłość tytułem renty na zwiększone potrzeby, płatnej do 10 dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat renty

Żądając tym samym zasądzenia powyższych kwot wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty.

Powód wniósł również o połączenie niniejszej sprawy oraz sprawy z powództwa J. S. i innych przeciwko (...) s.a Centrum Likwidacji S. do łącznego rozpoznania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 5 czerwca 2010 roku doszło w miejscowości J. do wypadku drogowego, mianowicie kierujący pojazdem F. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności i doprowadził do potrącenia znajdujących się na poboczu K. S. (1) i powoda J. M. (1). Na skutek wypadku powód z obrażeniami ciała znalazł się w szpitalu.

(pozew k. 2-7)

Postanowieniem z dnia 25 października 2010 roku Sąd postanowił zwolnić powoda J. M. (1) od kosztów sądowych w części przekraczającej 400 zł każdorazowej należności.

(postanowienie z dnia 25 października 2010 roku k. 31)

W dniu 22 października 2010 roku wpłynął do Sądu Okręgowego w Łodzi pozew J. S., K. S. (2), M. S. i A. K. (1) przeciwko (...) S.A Centrum Likwidacji S. w Ł..

Powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz J. S. kwoty 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia za tragiczną śmierć syna K. S. (1), kwoty 60.000 zł tytułem jednorazowego odszkodowania z uwagi na znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci syna K. S. (1), na rzecz K. S. (2) kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata K. S. (1), na rzecz M. S. kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata K. S. (1), na rzecz A. K. (1) kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata K. S. (1). Żądając odsetek od powyższych kwot od dnia 2 października 2010 roku.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 5 czerwca 2010 roku doszło w miejscowości J. do wypadku drogowego, w którym kierujący pojazdem F. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności i doprowadził do potrącenia znajdujących się na poboczu K. S. (1) i J. M. (1). Na skutek obrażeń doznanych w wypadku K. S. (1) zmarł.

(pozew k. 2- 7 akta sprawy IIC 1415)

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 roku sąd zwolnił powoda J. S. od kosztów sądowych w części powyżej kwoty 400 zł każdorazowej należności, powódkę A. K. (1) od kosztów sądowych w części powyżej kwoty 400 zł każdorazowej należności, powódkę K. S. (2) i powoda M. S. od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie z dnia 15 listopada 2010 roku k. 27 akta sprawy IIC1415/10)

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2011 roku Sąd, przed, którym prowadzona była sprawa z powództwa J. S., K. S. (2), M. S., A. K. (1) o sygnaturze akt II C 1415/10, postanowił połączyć ze sprawą II C 1414/10 Sądu Okręgowego w Łodzi prowadzonej z powództwa J. M. (1).

(postanowienie z dnia 4 stycznia 2011 roku k. 26)

W dniu 19 stycznia 2011 roku wpłynęła do Sądu odpowiedz na pozew J. M. (1) w sprawie o sygn. akt 1414/10 pozwanego, w której pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż przyjął odpowiedzialność za skutki wypadku jakiemu uległ powód w dniu 5 czerwca 2010 roku w miejscowości J.. Pozwany wskazał również, iż w związku z zaistniałym wypadkiem przyznał on powodowi kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę. Zdaniem pozwanego wypłacona kwota spełnia swoją rolę kompensacyjną. Pozwany ponad powyższe podniósł również zarzuty przyczynienia powoda do zaistniałego w dniu 5 czerwca 2010 roku zdarzenia wskazując, iż z akt sprawy karnej wynika, iż powód w chwili zdarzenia siedział na jezdni w stanie pod wpływem alkoholu.

(odpowiedz na pozew k. 37-37 verte)

W dniu 8 lutego 2011 roku pozwany wniósł odpowiedź na pozew w sprawie II C1415/10, w której nie uznał powództwa wnosząc o jego oddalenie. Pozwany podkreślił, iż wypłacił jego zdaniem stosowne zadośćuczynienie na rzecz ojca i rodzeństwa zmarłego na skutek wypadku K. S. (1). Pozwany wskazał, iż na rzecz J. S. przyznał kwotę 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 10.000 zł tytułem stosownego odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej, na rzecz siostry zmarłego K. S. (2) kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, siostry A. K. (1) kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz na rzecz brata M. S. kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany podkreślił, iż w/w kwoty zostały pomniejszone o 70% przyczynienie się zmarłego do powstania szkody, co w konsekwencji doprowadziło do wypłacenia na rzecz ojca K. S. (1) kwoty 10.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 300 zł tytułem stosownego odszkodowania za znaczne pogorszenie się jego sytuacji życiowej, na rzecz K. S. (2) kwoty 6000 zł tytułem zadośćuczynienia, A. K. (2) kwotę 4.500 zł tytułem zadośćuczynienia i M. S. kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(odpowiedz na pozew k.48-49)

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2012 roku Sąd zwolnił J. M. (1) od kosztów sądowych.

(postanowienie z dnia 24 kwietnia 2012 r. k.174)

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2013 roku Sąd zwolnił powódkę K. S. (2), J. S. od kosztów Sądowych w całości., M. S., A. K. (1) postanowił zwolnić ponad kwotę 200 zł od każdej czynności.

(postanowienie z dnia 11 stycznia 2013 k.242, k.243, k.245)

W piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2012 roku pełnomocnik strony powodowej uznał przyczynienie powodów na poziomie 30%.

(pismo z dnia 18 kwietnia 2012 roku k. 263-264)

W piśmie z dnia 26 lutego 2014 roku, w związku z z treścią opinii wydanych w stosunku do powoda J. M. (1), jak również wobec uznania przez pełnomocnika powodów (w piśmie procesowym z dnia 19.07.2012 r.) 30 % przyczynienia się powodów, sprecyzowano powództwo w następujący sposób:

W stosunku do J. M. (1): cofnięto powództwo w zakresie żadanego zadośćuczynienia o kwotę 3.300 złotych, tj. do kwoty 66.700 złotych, ograniczono powództwo w zakresie żadanej w pkt 1 b pozwu kwoty renty na zwiększone potrzeby do kwoty 3.192 złotych, w pozostałym zakresie cofając powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

W stosunku do J. S.: cofnięto powództwo w zakresie żadanego zadośćuczynienia o kwotę 28.500 złotych tj. do kwoty 31.500 złotych oraz cofnięto powództwo w zakresie żadanego odszkodowania o kwotę 21.000 złotych tj. do kwoty 39.000 złotych.

W stosunku do M. S.: cofnięto powództwo w zakresie żadanego zadośćuczynienia o kwotę 21.000 złotych tj. do kwoty 29.000 złotych.

W stosunku do K. S. (2): cofam powództwo w zakresie żądanego zadośćuczynienia o kwotę 21.000 złotych tj. do kwoty 29.000 złotych.

W stosunku do A. K. (1): cofnięto powództwo w zakresie żądanego zadośćuczynienia o kwotę 19.500 złotych tj. do kwoty 30.500 złotych.

(pismo strony powodowej z dnia 26 lutego 2014 roku k.340 -342)

Pismem z dnia 3 listopada 2014 roku pełnomocnik strony powodowej poinformował, iż powódka K. S. (2) zmieniła nazwisko na F..

(pismo z dnia 3 listopada 2014 roku k. 455).

Na rozprawie w dniu 9 grudnia 2014 roku pełnomocnik strony powodowej wniósł o wydanie wyroku częściowego, w związku wnioskiem o sporządzenie dodatkowych opinii biegłych z zakresu neurologii w stosunku do J. S.. Strona pozwana pozostawiła wniosek strony powodowej do uznania Sądu.

(protokół rozprawy z dnia 9 grudnia 2014 roku k. 470)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W nocy z 5/6 czerwca 2010 roku w m. J., woj. (...), J. M. (2) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki F. (...) nr rej. (...) nienależycie obserwował drogę przed pojazdem i w konsekwencji potrącił J. M. (3) oraz K. S. (1). W wyniku potrącenia J. M. (3) doznał wielomiejscowych obrażeń ciała zaś K. S. (1) będący również ofiarą wypadku, doznał uszkodzeń ciała wyniku których zmarł.

J. M. (2) uznany został wyrokiem z dnia 4 października 2011 roku w sprawie o syng akt IIK354/11 za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177§2 kk i za to na Sąd wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie na okres 3 lat. Sąd Okręgowy Łodzi w dniu 17 lutego 2012 roku utrzymał w mocy powyższy wyrok.

(wyrok z dnia 4 października 2011 roku akta sprawy II K 354/11 k. 271, wyrok z dnia 17 lutego 2012 roku akta sprawy II K 354/11 k.325)

J. M. (1) i K. S. (1) około godziny 23:00 w dniu 5 czerwca 2010 roku siedzieli na poboczu drogi przy krawędzi jezdni z nogami usytuowanymi w kierunku trawiastego pobocza, w/w mężczyznom towarzyszyło dwóch kolegów mianowicie P. B. i P. K.. Zarówno J. M. (1) jak i K. S. (1) znajdowali się w stanie po spożyciu alkoholu.

Znajdujący się na poboczu jezdni P. B. jak również powód J. M. (1), zauważyli nadjeżdżający samochód marki F. (...) . W chwili, kiedy mężczyźni zauważyli pojazd znajdował się on w niedalekiej odległości . Późne dostrzeżenie pojazdu spowodowane było przede wszystkim słabym oświetleniem samochodu. Samochód jadąc z prędkością około 50-60 km/h uderzył w siedzących na poboczu mężczyzn. J. M. (1) widząc pojazd poderwał się ,samochód uderzył go w bok ciała. Uciec przed nadjeżdżającym pojazdem, nie zdążył jednak K. S. (1).

J. M. (2) po przejechaniu kilkunastu metrów od miejsca zderzenia, zaczął hamować, następnie zawrócił do miejsca wypadku. Za samochodem prowadzonym przez J. M. (2) zawrócił również jadący za nim , M. M..

Zaraz po zderzeniu M. M. udzielił pierwszej pomocy K. S. (1), układając finalnie jego ciało w pozycji bocznej bezpiecznej.

(informacyjne wysłuchanie J. M. (1) protokół rozprawy z dnia 5 kwietnia 2011 roku . 67-69 verte w związku z zeznaniami powoda J. M. (1) na rozprawie w dniu 9 grudnia 2014 roku k.470, Zeznania P. B. protokół rozprawy z dnia 11 października 2011 roku k.132 verte-133 verte, Zeznania P. K. protokół rozprawy z dnia 11 października 2011 roku

k.134-134 verte, zeznania J. M. (2), i M. M. protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2012 roku k. 160-160 verte, zeznania M. M. k. 160 verte- 161 protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2012 roku)

Na miejsce zdarzenia zostało wezwane pogotowie ratunkowe.

J. M. (1) przewieziono do SP ZOZ Szpitala w B., gdzie trafił na Oddział (...) Ogólnej. Po przeprowadzeniu wstępnych badań diagnostycznych stwierdzono u J. M. (1) szereg urazów wewnętrznych. Charakter doznanych obrażeń sprawił, że powoda skierowano na specjalistyczne leczenie do Kliniki (...) im. WAM w Ł..

(karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 8.06.2010 r. wyniki badań USG k. 12-15)

W dniu 17.06.2010 r. u powoda wykonano torakotomię prawostronną oraz dokonano dekortykacji płuca. W okresie pooperacyjnym powód wymagał przetoczeń krwi, podjęto także intensywne leczenie farmakologiczne z zastosowaniem antybiotyków. Powoda wypisano ze Szpitala w dniu 26 czerwca 2010 roku r. z zaleceniem kontroli w Poradniach Chirurgicznej i Urologicznej.

(karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 25.06.2010 r. wyniki badań TK konsultacje: kardiologiczna, urologiczna, chirurgiczna k.15-21)

Powikłania w leczeniu sprawiły, że powód był ponownie hospitalizowany w dniach 2.07.2010 r. - 5.07.2010 r. Podjęte leczenie przyniosło krótkotrwałą poprawę stanu zdrowia powoda.

(karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 5.07.2010 r. k. 22-23)

Pomimo długotrwałego i skomplikowanego leczenia u powoda nadal występują ' silne bóle klatki piersiowej. Powód jest zmuszony prowadzić oszczędny tryb życia. Nadal też pozostaje pod opieką Poradni Chirurgicznej i Urologicznej.

(karta informacyjna leczenia w Oddziale Pomocy Doraźnej z dnia 16.07.2010 r. wynik badania USG z dnia 16.07.2010 r. k.24-25)

Drugim poszkodowanym w wypadku z dnia 5 czerwca 2010 roku był K. S. (1). Na skutek wypadku doznał on wielonarządowego urazu oraz licznych złamań, które spowodowały, że tuż po wypadku jego stan określono, jako krytyczny. Mimo podjęcia działań reanimacyjnych przez ratowników pogotowia ratunkowego, K. S. (1) zmarł.

(bezsporne, nadto akt zgonu k. 24 akta sprawy II C 1415/10)

W wyniku wypadku z dnia 05 czerwca 2010r. powód J. M. (1) doznał następujących obrażeń: urazu wielomiejscowego, stłuczenia klatki piersiowej ze stłuczeniem obu płuc, seryjnego złamania prawych żeber od III do XII, odmy i krwiaka prawej jamy opłucnej, ropniaka prawej jamy opłucnej, krwiaka w ranie, operacyjnej po prawostronnej torakotomii

U na skutek urazu płuc wystąpiła niedodma tkanki płucnej. Nasilenie niedodmy tkanki płucnej skutkowało również koniecznością mechanicznego odsysania wydzieliny z dróg oddechowych (bronchoskopia i bronchoaspiracja).

U powoda odłamy żeber kaleczyły tkankę prawego płuca, co nasilało krwawienie i skutkowało utrzymywaniem się odmy opłucnej, a także doprowadziło do wystąpienia kolejnego powikłania - ropniaka prawej jamy opłucnej, co stworzyło wskazania do leczenia operacyjnego: torakotomii (czyli otwarcia klatki piersiowej) i dekortykacji (czyli obłuszczenia) prawego płuca.

U powoda wystąpiło jeszcze jedno powikłanie - krwiak w ranie po prawostronnej torakotomii. Krew ten został ewakuowany operacyjnie.

Z oceny chirurgicznej u powoda stwierdzono stały uszczerbek na zdrowiu spowodowany uszkodzeniem licznych żeber prawych od III do XII, z obecnością zniekształcenia prawej połowy klatki piersiowej i zmniejszeniem pojemności

życiowej płuc, na- 20% (dwadzieścia %) jak również długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany uszkodzeniem prawego płuca i opłucnej na 10%(dziesięć %)

U powoda utrzymują się dolegliwości ze strony układu oddechowego polegające głównie na zmniejszeniu rezerwy czynnościowej, powód łatwo się męczy, ma trudności w oddychaniu, pojawia się duszność wysiłkowa, która upośledza zdolności wykonywania wysiłku fizycznego (np. z trudnością wchodzi na II piętro).

Przez około pół roku po wypadku, do grudnia 2010r. powód przyjmował leki zlecone przy wypisie z Kliniki (...) i przy kontroli poszpitalnej: heparyna drobnocząsteczkowa, Polprazol, Trilac, Fluconazol, Klacid, Ensure Plus, Doreta, Biseptol, Refastin, Dicloberl. Łączny koszt tych leków udokumentowany paragonami wyniósł ok. 500 zł. Obecnie powód nie przyjmuje żadnych leków i farmaceutyków.

Z przyczyn torakochirurgicznych powód wykonywał we własnym zakresie ćwiczenia oddechowe przez ok. 6 miesięcy po hospitalizacji. Potem przebył 10 - dniową rehabilitację związaną z dolegliwościami kręgosłupowymi, poza tym powód nie korzystał z rehabilitacji. Obecnie u powoda nie zachodzi konieczność korzystania z rehabilitacji z przyczyn torakochirurgicznych.

W okresie po wypisaniu z Kliniki powód był osobą leżącą. Po raz pierwszy wyszedł na krótko z mieszkania po tygodniu, po ok. 1,5 miesiąca odzyskał siły na tyle, że mógł wychodzić z domu. Przez pierwszy miesiąc po hospitalizacji powód nie mógł samodzielnie utrzymywać higieny osobistej, nie mógł przyrządzać posiłków, z toalety korzystał z pomocą. W tym czasie, przez około 1 miesiąc powód wymagał ok. 8 godzin opieki osób trzecich na dobę. Z czasem zakres pomocy sukcesywnie się zmniejszał, a po upływie 3 miesięcy pomoc osób trzecich nie była potrzebna.

Rokowania, co do wyleczenia są dość dobre, deformacja klatki piersiowej pozostanie na stałe, zmiany w mięszu płucnym uległy obecnie wygojeniu z pozostawieniem ubytku rezerwy czynnościowej oddychania.

(opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej , naczyniowej, torakochirurgii prof. Nadzw.dr. hab. n.med. M. G. k. 257-263 verte)

U powoda na skutek doznanych urazów pozostały pooperacyjne i pourazowe blizny klatki piersiowej.

Stały uszczerbek na zdrowiu będący wynikiem istniejących w/w zniekształceń bliznowatych klatki piersiowej oceniono na 5% Blizny występujące u powoda nie powodują ograniczenia ruchomości klatki piersiowej a jedynie stanowią trwałe oszpecenie powoda.

U powoda w związku z zaistniałym wypadkiem występują również blizny na brzuchu.

Suma stałego uszczerbku na zdrowiu z punktu widzenia chirurgii plastycznej wynosi 7 %.

Z punktu widzenia chirurgii plastycznej powód nie wymagał i nie wymaga stosowania specjalistycznych leków. Opisane blizny wymagają obecnie jedynie pielęgnacji poprzez natłuszczanie powszechnie dostępnymi maściami.

Opisane blizny stanowią trwałe oszpecenie powoda. Nie jest możliwe całkowite usunięcie istniejących blizn w drodze operacji plastycznej ani poprzez leczenie zachowawcze.

(opinia biegłego dr n. med. T. Z. specjalista chirurgii plastycznej k. 279-282)

W zakresie urazów o charakterze urologicznym powód J. M. (1), na skutek wypadku drogowego z dnia 5 czerwca 2010 roku w zakresie układu moczowo- pęciowego doznał: obustronnego stłuczenia nerek. Obecnie powód jest nerkowo wydolny.

W aspekcie urologicznym nie stwierdzono jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu . Nie można wskazać, że z przyczyn urologicznych po stronie powoda J. M. (1) wystąpiły jakiegokolwiek utrudnienia w życiu codziennym, brak jest wskazań do leczenia farmakologicznego, jak również brak wskazań do prowadzenia rehabilitacji.

Z przyczyn wyłącznie urologicznych (uraz układu moczowego był składową obrażenia wielomiejscowego) powód nie musiał korzystać z pomocy osób trzecich . Rokowania na przyszłość są dobre o czym świadczy stabilność pod względem urologicznym po kilku latach po wypadku.

(opinia biegłego z zakresu urologii prof. Dr hab. med. B. S. 313-318)

Z punktu widzenia ortopedy wypadek z dnia 5 czerwca 2010 r., nie spowodował u powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu.

(opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii M. S.k.296-298)

Analiza i rekonstrukcja wypadku z dnia 5 czerwca 2010 roku wskazuje, iż, błąd, co do taktyki i techniki jazdy mógł popełnić kierujący samochodem marki F. modeno J. M. (2).

Ocena stanu technicznego pojazdu wykazała, że przełącznik świateł mijania w samochodzie prowadzonym w chwili wypadku przez J. M. (2) nie działał prawidłowo, dlatego nie można wykluczyć, że pojazd mógł poruszać się na takich światłach, co byłoby rażącym naruszeniem zasad ruchu drogowego przez kierującego samochodem F. (...).

Kierujący poruszając się pojazdem z prędkością do 50km/h z włączonymi w pojeździe światłami mijania, przy prawidłowej obserwacji drogi miał możliwość podjęcia manewru omijania, a w przypadku pojęcia manewru hamowania, prawdopodobnie mógłby zatrzymać pojazd przed siedzącymi pieszymi lub w przypadku potrącenia uderzenie nastąpiłoby w końcowym etapie tego manewru. Kierujący poruszając się w obszarze ograniczonej widoczności spowodowanej porą nocną oraz niedostatecznym oświetleniem sztucznym (latarnie uliczne w miejscu zdarzenia nie świeciły) miał możliwość poprawienia pola widoczności poprzez włączenie świateł drogowych.

Kierujący J. M. (2) poruszał się blisko prawej krawędzi jezdni. Biorąc pod uwagę taktykę jazdy w porze nocnej w warunkach drogowych wąskiej jezdni (szerokość 4,3metra), poruszanie w odległości ok 0,2 - 0,5metra nie dawało możliwości kierującemu na bezpieczne ominięcie ewentualnej przeszkody lub uczestnika ruchu, który np. poruszałby się przy krawędzi jezdni.

Błąd w sposobie zachowania się na drodze popełnili również piesi J. M. (1) i K. S. (1), którzy znajdowali się przy krawędzi jezdni, częściowo siedząc na jezdni drogi, w miejscu nieoświetlonym. Takie zachowanie pieszych stanowiło zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, a ponadto mogło być sytuacją nieoczekiwaną i zaskakującą dla poruszających się tą drogą innych uczestników ruchu drogowego.

(opinia biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych mgr A. J. k. 223- 241)

Zmarły w wypadku K. S. (1) był dla powódek K. F. (2) i A. K. (1) oraz dla powoda M. S. bratem rodzonym.

K. F. (2) była o 5 lat młodsza od K. S. (1). Rodzeństwo, mieszkając ze sobą, miało ślinie rozbudowaną wzajemną więź emocjonalną. K. S. (1) jako starszy brat opiekował się K., było to szczególnie jej potrzebne po śmierci ich matki.

Ze względu na problemy emocjonalne, jakie pojawiły się po jego śmierci, K. przeprowadziła się do siostry A. K. (1). K. F. (2), nie mogła pogodzić się z tragiczną śmiercią brata, zdarzało się, że chodziła w ubraniach zmarłego K. S. (1).

M. S., był starszym bratem K. S. (1). Ich więź była bardzo silna, szczególnie ze względu na fakt, iż M. S. wraz z siostrą A. K. (1) intensywnie uczestniczył w wychowaniu młodszego brata K.. Ponadto, przed śmiercią K. S. (1) bracia współpracowali razem, prowadząc wraz z swoim ojcem gospodarstwo.

A. K. (1) była starszą siostrą K. S. (1), ich więź również była bardzo silna, szczególnie ze względu na opiekę jaką powódka otaczała swojego młodszego brata K.. K. często zwierzał się A. K. (1), ze swoich problemów, miał w jej osobie wsparcie. A. K. (1) w chwili śmierci brata nie mieszkała już od około 3-4 lat wspólnie z ojcem i rodzeństwem. Założyła swoją rodzinę.

(zeznania powódki K. F. (3) zapis dźwiękowy 00:51:11-00:56:58, zeznania M. S. zapis dźwiękowy 00:40:16-00:48:19, zeznania strony A. K. (1) zapis dźwiękowy 00:27:50- 00:38:02 protokół rozprawy z dnia 9 grudnia 2014 roku k.470)

Powódka K. S. (2) miała 17 lat, gdy zginął tragicznie jej brat K. S. (1), a więc znajdowała się jeszcze w okresie rozwojowym, a jej odporność psychiczna była mniejsza niż u dojrzałego człowieka. Powódka przeżyła po śmierci brata zaburzenia stresowe pourazowe, które trwały prawdopodobnie około pół roku. Objawami przebytego PTSD u opiniowanej były: uczucie odrętwienia i ośpienia uczuciowego, odizolowania od ludzi, unikanie działań i sytuacji przypominających uraz. Obecnie powódka ujawnia cechy nieukończony, nieprzepracowanej żałoby, trauma, jaką opiniowana przeżyła może ujawnić się u niej w postaci rysów zaburzonej osobowości, jednak należy wziąć pod uwagę, że powódka 3 lata wcześniej, tj w 14 roku życia straciła matkę. Udział pierwszej traumy wydaje się mieć większy wpływ na psychikę powódki, jednak śmierć kolejnej bliskiej osoby nałożyła się u powódki na już zmniejszoną u niej odporność na stres. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu biegły ocenił u powódki na 5%

Powódka winna podjąć psychoterapię celem przepracowania żałoby po matce i bracie. Koszt psychoterapii to około 100 zł za jedną sesję, częstotliwość to minimum 2x w miesiącu.

Rokowanie w przypadku podjęcia terapii jest pomyślne, pod warunkiem systematyczności i odpowiednio długiego leczenia.

Powód M. S. mieszka z ojcem i młodszą siostrą aktualnie ujawnia zaburzenia adaptacyjne głównie w postaci zaburzeń innych emocji. Zaburzenia te powstały w wyniku tragicznej śmierci brata K. S. (1) i powstałej wskutek tego trudnej sytuacji rodzinnej zarówno w sensie psychologicznym jak i ekonomicznym.

U M. S. stwierdza się duże napięcie emocjonalne, gniew, nadpobudliwość, obniżony nastrój, zaburzenia snu, wycofanie od ludzi, poczucie bezsilności i krzywdy.

Powód próbuje radzić sobie poprzez skoncentrowanie się na przebiegu postępowania karnego wobec sprawcy wypadku, jednak procesy te są u powoda nieświadomione. Powód wymaga podjęcia psychoterapii.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu oceniam na 5%. Rokowanie w przypadku systematycznego leczenia jest pomyślne.

U powódki A. K. (1), siostry zmarłego tragicznie K. S. (1) nie stwierdzono obecnie zaburzeń związanych ze śmiercią brata ani też trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Badana opuściła dom rodzinny w 22 roku życia, wtedy też zawarła związek małżeński. Związek jest udany, mąż jest opiekuńczy .

(opinia biegłego psychiatry k.360-365)

Pojazd kierowany przez J. M. (2) ubezpieczony był u pozwanego –nr polisy (...),

Powód J. M. (1) dniu 30 sierpnia 2010 roku zgłosił pozwanemu szkodę domagając się wypłaty na swoją rzecz następujących kwot:

Kwot 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia w związku z wypadkiem z dnia 5 czerwca 2010 roku, oraz kwotę po 2.000 zł miesięcznie , płatnej począwszy od dnia 10 czerwca 2010 roku do 10 dnia miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia płatności którejkolwiek z rat renty- tytułem renty na zwiększone potrzeby.

Decyzją z dnia 01.10.2010 roku pozwany przyznał powodowi J. M. (1) kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(akta szkody PL 2010083102713 załączone do akt sprawy sygnatura akt II C1414/10)

Powodowie, K. S. (2), M. S., A. K. (1) zgłosili pozwanemu szkodę pismem z dnia 30 sierpnia 2010 roku. Powodowie domagali się wypłaty na rzecz K. S. (2) kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata, na rzecz M. S. kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata oraz na rzecz A. K. (1) kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata.

Decyzją z dnia 21 października 2010 roku pozwany przyjmując 70 % przyczynienie K. S. (1) przyznał M. S. kwotę 6000.00 zł tytułem zadośćuczynienia, K. S. (2) kwotę 6000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz A. K. (1) kwotę 4500.00 zł tytułem zadośćuczynienia.

(akta szkody PL 2010083102854 załączone do akt sprawy sygnatura akt II C1414/10)

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

W niniejszej sprawie Sąd wydał zgodnie z art. 317 k.p.c wyrok częściowy. Sąd może wydać wyrok częściowy, jeżeli nadaje się do rozstrzygnięcia tylko część żądania lub niektóre z żądań pozwu.

W niniejszej sprawie strona powodowa złożyła wniosek wydanie wyroku częściowego z pozostawieniem do późniejszego rozstrzygnięcia powództwa w stosunku do J. S., ze względu na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego. Strona Pozwana pozostawiła w/w wniosek strony powodowej do uznania Sądu. Sąd w oparciu o art.317 kpc uznał, iż wydanie wyroku częściowego w niniejszej sprawie będzie zasadne.

Źródłem odpowiedzialności strony pozwanej jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone ich ruchem. Umowa taka podlega przepisom art. 805 - 828 Kodeksu cywilnego, ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 11 z 1996 r. poz. 62) oraz przepisom Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (Dz. U. Nr 26 poz. 310 z późn. zm.), z którymi nie może być sprzeczna.

Podstawę przypisania pozwanemu odpowiedzialności należy wywodzić z art. 822 k.c. W § 1 przepis ten stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z § 2 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W myśl zaś § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Stosownie do art. 805 par.1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwany ubezpieczyciel przejął na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim przez kierującego pojazdem marki F. (...) nr rej.(...) (art. 822 § 1 k.c.), zobowiązując się, w zamian za zapłatę przez ubezpieczonych umówionej składki, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku. Podstawa odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i jej zakres wyznaczone są, więc istnieniem i rozmiarem zobowiązania ciążącego na ubezpieczonym samoistnym posiadaczu wskazanego pojazdu mechanicznego.

Zgodnie z dyspozycją art. 436 § 1 w związku z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub w mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tegoż mechanicznego środka komunikacji.

W myśl powołanych przepisów odpowiedzialność samoistnego posiadacza opiera się na zasadzie ryzyka. Przesłanką tej odpowiedzialności jest istnienie normalnego związku przyczynowego między ruchem pojazdu mechanicznego a powstaniem szkody.

Pojazd kierowany przez J. M. (2) ubezpieczony był u pozwanego –nr polisy (...),

Strona pozwana nie kwestionowała, co do zasady swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 5 czerwca 2010 roku.

Pozwany może natomiast uwolnić się od odpowiedzialności na zasadzie ryzyka wykazując zaistnienie jednej z trzech okoliczności egzomerycyjnych wskazanych w art. 435 § 1 k.c., to jest że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy osoby poszkodowanej bądź osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Wina poszkodowanego, jako okoliczność wyłączająca odpowiedzialność sprawcy przy zasadzie ryzyka, jest pojęciem trudnym do precyzyjnego ujęcia, choćby ze względu na brak jej ustawowej definicji. Na gruncie prawa cywilnego przyjmuje się, że występuje ona wtedy, gdy podmiot w swym postępowaniu nie dołożył staranności, jaką powinien przejawiać człowiek rozsądny. Zachowanie zawinione ma miejsce wtedy, gdy można danej osobie postawić zarzut niewłaściwego działania czy zaniechania w porównaniu do wymaganego wzorca ujmowanego abstrakcyjnie. Dopiero ustalenie, że w konkretnych okolicznościach osoba zachowała się w sposób nienależyty, uzasadnia postawienie jej zarzutu nagannej decyzji.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż K. S. (1) swoim zachowaniem przyczynił się do zaistniałego wypadku z dnia 5 czerwca 2010 roku.

Siedział on na krawędzi nieoświetlonego odcinka jezdni, oprócz tego był pod wpływem alkoholu, co na pewno zakłócało jego percepcję postrzegania, zwalniając możliwość reakcji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sad uznał, iż poszkodowany K. S. (1) przyczynił się do powstania zaistniałego wypadku w 50 . %

Jeśli chodzi o żądanie powoda J. M. (1) o zadośćuczynienie, należy wskazać, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podstawą żądania zadośćuczynienia mogą być cierpienia fizyczne i psychiczne występujące oddzielnie bądź łącznie.

W przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania, opartego na całokształcie okoliczności sprawy. Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia „odpowiedniej sumy”, to jest takiej kwoty, która odpowiada krzywdzie, ale nie jest wygórowana na tle stosunków majątkowych społeczeństwa.

Przez krzywdę należy rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, przy czym, w pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłości (na tym polega całościowy charakter zadośćuczynienia). W orzecnictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (patrz, np. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, opubl. OSNAP 16/00, poz.626).

Badając odpowiedniość zadośćuczynienia pod kątem stosunków majątkowych społeczeństwa należy wziąć pod uwagę, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny. Wobec tego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie

zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, nawiązując do warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości, czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość, represję majątkową (por. uchwała SN z dnia 8 grudnia 1973 roku, OSNCP 10/74 poz. 145).

Zgodnie z przepisem art. 444 §2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Podnieść trzeba na wstępie, iż przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb na podstawie art. 444 § 2 k.c. nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki. Do przyznania renty z tego tytułu wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb, jako następstwo czynu niedozwolonego (por. wyrok SN z 11. 03. 1976 r., IV CR 50/76, OSNCP 1977/1/11).

Renta z tytułu zwiększenia się potrzeb poszkodowanego dotyczy sytuacji, gdy w wyniku doznanej szkody istnieje konieczność ponoszenia wyższych kosztów utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb w porównaniu do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Tu wyrównuje się m.in. koszty stałej opieki, lekarstw, wizyt lekarskich, rehabilitacji.

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę zakres cierpień fizycznych i psychicznych powoda J. M. (1) odczuwanych w związku z obrażeniami doznanymi w dniu 5 czerwca 2010 roku w tym obecny stan zdrowia powoda.

Odniesionym przez J. M. (1) obrażeniom towarzyszył ból oraz inne przykre doznania natury fizycznej i psychicznej, jak konieczność poddania się hospitalizacji, długotrwałemu leczeniu, uzależnieniu od osób trzecich podczas dokonywania czynności życia codziennego. U powoda nastąpiło nasilenie niedodmy tkanki płucnej co skutkowało koniecznością mechanicznego odsysania wydzieliny z dróg oddechowych. Dodatkowo odłamy żeber kaleczyły tkankę prawego płuca, co nasiliło krwawienie i skutkowało utrzymywaniem się odmy opłucnej, a także doprowadziło do wystąpienia kolejnego powikłania w postaci ropniaka prawej jamy opłucnej, co stworzyło wskazania do leczenia operacyjnego w postaci torakotomii prawego płuca. W aspekcie chirurgicznym u powoda stwierdzono stały uszczerbek na zdrowiu spowodowany uszkodzeniem licznych żeber prawych z obecnością zniekształcenia prawej połowy klatki piersiowej i zmniejszeniem pojemności życiowej płuc, na- 20% (dwadzieścia %). Ponad to u powoda stwierdzono również długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany uszkodzeniem prawego płuca i opłucnej 10%.

U powoda w związku z zaistniałymi urazami, koniecznymi zabiegami operacyjnymi pozostały nieusuwalne blizny. Suma stałego uszczerbku na zdrowiu z punktu widzenia chirurgii plastycznej wynosi 7 %.

U powoda obecnie utrzymują się dolegliwości ze strony układu oddechowego polegające głównie na zmniejszeniu rezerwy czynnościowej, powód łatwo się męczy, ma trudności w oddychaniu, pojawia się duszność wysiłkowa, która upośledzenie zdolności wykonywania wysiłku fizycznego brzuchu.

W tych warunkach kwotę 10.000 zł, przyznaną łącznie powodowi tytułem zadośćuczynienia przez pozwane towarzystwo, należało uznać za niewystarczającą, bo nie łagodzącą nawet doznanych przez nią cierpień

Mając powyższe na względzie, jak również biorąc pod uwagę nasilenie oraz czas trwania dolegliwości fizycznych, Sąd doszedł do przekonania, że stosowną sumą zadośćuczynienia jest zasądzona kwota 45.500 zł, szczególnie przy uwzględnieniu uszczerbku na zdrowiu, jaki doznał powód.

W ocenie sądu zadośćuczynienie w tej wysokości jest zasadne, bowiem uwzględnia jego istotę, która polega na zapewnieniu pokrzywdzonemu satysfakcji przez dostarczenie określonej kwoty pieniężnej z przeznaczeniem na konsumpcję dóbr materialnych i duchowych.

Co do odsetek od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 k.c, uwzględniając żądanie powoda zasądzenia odsetek od dnia następnego od daty uznania przez towarzystwo swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w wyniku wypadku tj. od dnia 2 października 2010 roku.

W zakresie żądania renty w związku z zwiększonymi potrzebami Sąd zasądził przyjmując zgodnie z opinią biegłego, koszty koniecznej opieki jakiej wymagał powód w okresie pierwszego miesiąca po wypadku. Zgodnie z opinią biegłego powód potrzebował opieki osób trzecich w wymiarze 8 godzin na dobę.

W związku z powyższym Sąd zasądził tytułem renty kwotę 2280 zł (30 dni x 8hx 9,50). Jako miarodajne do oceny kosztów opieki przyjęte zostały przez Sąd stawki stosowane przez (...) po 9,50 zł za godzinę. Stawki te stosowane są na rynku usług opiekuńczych i to przez stowarzyszenie charytatywne, nie ma więc podstaw do twierdzenia, iż są one zawyżone. Istnienie zwiększonych potrzeb musi powodować zasądzenie renty w wysokości ustalonej w oparciu o ceny rynkowe.

Podstawą materialnoprawną roszczeń strony powodowej tj. M. S., K. F. (1) i A. K. (1) o zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę w związku ze śmiercią brata K. S. (1) jest przepis art. 446 § 4 k.c.

O zastosowaniu wskazanych powyżej przepisów dla oceny roszczeń w/w strony powodowej decyduje moment, w którym doszło do deliktu stanowiącego źródło szkody.

Nowelą do kodeksu cywilnego z dnia 30 maja 2008 r., która weszła w życie 3 sierpnia 2008 r. (Dz.U. nr 116, poz. 731), ustawodawca dodał § 4 do istniejącego art. 446 k.c. Dodany przepis stanowi podstawę zasądzenia zadośćuczynienia osobom najbliższym za śmierć członka rodziny, jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego. Nowelizacja powyższa de facto oznacza powrót do zasady, istniejącej na gruncie art. 166 kodeksu zobowiązań, w myśl której w razie śmierci poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd mógł przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego lub instytucji przez nich wskazanej, stosowną sumę pieniężną jako zadośćuczynienie za doznaną przez nich krzywdę moralną. Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma na celu zrekompensować krzywdę za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby (wyrok SA w Lublinie z dnia 7 lipca 2009 r., II AKa 44/09, LEX nr 523973). „Określając wysokość tego zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy, a więc przede wszystkim wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rolę w rodzinie pełnioną przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej (np. nerwicy, depresji), stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał znaleźć się w nowej rzeczywistości i ją zaakceptować, wiek pokrzywdzonego” (tak SA w Białymstoku w wyroku z dnia 7 marca 2013 r., I ACa 878/12, LEX nr 1294706).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że dla zasądzenia zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. nie wystarczy śmierć osoby najbliższej, ale powinny zachodzić jeszcze dodatkowe okoliczności, wskazujące na to, że śmierć poszkodowanego stała się dla jego najbliższych źródłem udręczeń moralnych (podobnie: J. Korzonek, I. Rosenblüth, Kodeks zobowiązań. Komentarz, Kraków 1934, s. 371).

Wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową nie da się tak skrupulatnie określić, jak przy wynagradzaniu szkody majątkowej. Niemniej jednak kwota zadośćuczynienia winna być tak oznaczona, by uwzględniała panujące stosunki społeczno-ekonomiczne w oparciu o kryteria doświadczenia i kolidujących ze sobą w danej sprawie interesów – bez aspiracji zapłaty jakiejś ceny cierpienia. Wszystko to pozwala stwierdzić, iż kwota zadośćuczynienia powinna być

odpowiednia i rekompensować doznaną krzywdę. Przy zasądzeniu zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. należy kierować się kryteriami i zasadami wypracowanymi na gruncie art. 445 § 1 k.c.

Decydującym dla wysokości zasądanego zadośćuczynienia jest zakres krzywdy, jaka została wyrządzona w/w powodom. Na jej rozmiar wpływają cechy więzi łączącej powódkę ze zmarłym takie jak: długość tych relacji i ich siła.

Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należnego powódce K. S. (2) Sąd miał na względzie zakres krzywdy, jakiej doznała ona w związku ze stratą brata. Na jej rozmiar wpływają cechy więzi łączącej powódkę ze zmarłym, a w szczególności intensywność tych relacji i ich siła. Rodzeństwo mieszało ze sobą od urodzenia, wspólnie dzieliło się problemami, było dla siebie wsparciem szczególnie po śmierci ich matki.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powódka w chwili tragicznej śmierci brata miała 17 lat a jej odporność psychiczna była mniejsza w porównaniu z tą, jaką posiada dojrzały człowiek. Po śmierci brata, u powódki wystąpiły zaburzenia stresowe trwające pół roku. Obecnie nadal występuje u powódki cechy nieukończonyj nieprzepracowanej żałoby po śmierci brata. Obecnie należy uznać zgodnie z wnioskami wynikającymi z opinii biegłej z zakresu psychiatrii, iż uszczerbek na zdrowiu mający charakter długotrwały wynosi u powódki 5%.

Z powyższych względów Sąd ocenił, że dotychczas wypłacone zadośćuczynienie nie powetowało krzywdy powódki i na podstawie art. 446 § 4 k.c. zasądził od strony pozwanej, przy uwzględnieniu 50 % stopnia przyczynienia K. S. (1) do wypadku z dnia 5 czerwca 2010 roku, do dalsze zadośćuczynienie w kwocie 25.000 złotych. Sąd uznał, bowiem, że kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. byłaby łączna kwota 50.000.złotych.

Żądanie powódki w części dotyczącej odsetek znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 481 k.c. Wraz z kwotą główną zasądzone odsetki ustawowe, poczynając od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi M. S. Sąd miał na względzie zakres krzywdy, jakiej doznał on w związku ze stratą brata. Na jej rozmiar również wpływają cechy więzi, jakie łączyły wzajemnie braci S., szczególnie fakt, iż M. S. ze względu na absencje czasowa ich rodziców, wychowywał swojego młodszego brata.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w wyniku tragicznej śmierci brata powód ujawnia zaburzenia adaptacyjne, napięcie emocjonalne, gniew. Nie może się on pogodzić ze śmiercią młodszego brata. U powoda w związku z powyższymi okolicznościami wystąpił długotrwały uszczerbek na zdrowiu oceniony przez biegłego psychiatrę na 5%.

Z powyższych względów Sąd ocenił, że dotychczas wypłacone zadośćuczynienie nie powetowało krzywdy powódki i na podstawie art. 446 § 4 k.c. zasądził od strony pozwanej, przy uwzględnieniu 50 % stopnia przyczynienia K. S. (1) dalsze zadośćuczynienie w kwocie 25.000 złotych. Sąd uznał, bowiem, że kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. byłaby łączna kwota 50.000.złotych.

Żądanie powódki w części dotyczącej odsetek znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 481 k.c. Wraz z kwotą główną zasądzone odsetki ustawowe, poczynając od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty z żądaniem pozwu.

Wysokości zadośćuczynienia należnego powódce A. K. (1), określona została w aspekcie łączących ją relacji ze zmarłym bratem K. S. (1). Sąd na uwadze miał fakt, iż A. K. (1) wychowywała K., niejednokrotnie wspierała go emocjonalnie, służyła radą, pomagała rozwiązywać doczesne problemy. K. S. (1) niejednokrotnie zwierzał się siostrze z problemów, szukał w jej osobie wsparcia. Jednakże Sąd wziął również pod uwagę okoliczność, iż relacje A. K. (1) z K. S. (1) w porównaniu z relacjami jakie miał zmarłym z pozostałym rodzeństwem, były słabsze i mniej zażyłe. A. K. (1) od około 4 lat przed śmiercią brata wyprowadziła się z rodzinnego domu, założyła swoją rodzinę, której poświęcała najwięcej uwagi, nie mając tym samym codziennych kontaktów z bratem K.. Ponadto jak wynika z wniosków opinii biegłego psychiatry u powódki A. K. (1) nie stwierdzono obecnie zaburzeń związanych ze śmiercią brata, jak również trwałego czy długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Z powyższych względów Sąd ocenił, że dotychczas wypłacone zadośćuczynienie nie powetowało krzywdy powódki i na podstawie art. 446 § 4 k.c. zasądził od strony pozwanej, przy uwzględnieniu 50 % stopnia przyczynienia K. S. (1) do dalsze zadośćuczynienie w kwocie 15.000 złotych. Sąd uznał, bowiem, że kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 446 § 4 k.c. byłaby łączna kwota 30.000 złotych.

Żądanie powódki w części dotyczącej odsetek znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 481 k.c. Wraz z kwotą główną zasądzono odsetki ustawowe, poczynając od dnia 2 października 2010 roku do dnia zapłaty z żądaniem pozwu.

Sąd oddalił powództwo zarówno J. M. (1) jak i M. S., A. K. (1), K. F. (2) w pozostałej części uznając je za nieuzasadnione.